

נאשם ברצה כחילה

ביום הזכרון — שני הרגים במקום משפחה שלמה

במדינה

פשעים

נקמת דם

בית־הקפה שבמרכז מעברת כפר נתן היה מלא. מן הרדיו בקעה מוסיקה מזרחית. פתאום נשמעה התפוצצות. כולם הפנו את ראשיהם לעבר הרחבה שלפני בית־הקפה. שם ניצב שאפיק כחילה (35), עולה מעיראק הגר במעברה זה עשר שנים. בידו לפת אקדח שחור. במרחק מטרים ספורים ממנו, קרוב מאד לדלת הכניסה של בית־הקפה, עמד האדם שנורה: בדרי צמח בן ה־25, גם הוא, כשאפיק, תושב ותיק במקום.

בדרי הפצוע הסתובב. שאפיק כיוון אליו את אקדחו וירה שוב. הפצוע נכנס לתוך בית־הקפה, עבר אותו בריצה, יצא מהפתח האחורי ונפל על גבו, היורה, מצידו פתח בריצה מטורפת לעבר גוש החנויות הקרוב. פניו היו מועדות אל המספרה של געים צמח, אחיו הבכור של בדרי.

שאפיק לא הספיק להגיע למספרה. אחד מיושבי בית־הקפה הגיע לשם לפניו. "שאפיק הרג את אחיך, הברח מהר!" צווח לתוך המספרה. שאפיק הספיק לראות את געים צמח מהמספרה ורץ לכיוון בית הוריו. הוא רדף אחריו, כשהאקדח בידו ופיו פולט קללות גוראות. געים הגיע לפני רודפו אל הבית הנמצא במרחק כמה עשרות מטרים מבית־הקפה. הוא עבר ליד החלון הפתוח וצעק פנימה: "לטיף, מי שנמצא בתוך הצ' ריץ שיצא החוצה!" והמשיך לרוץ. מתוך הצריף פרץ החוצה לטיף, אחיהם של בדרי ונעים.

בחוף היה חושך. לטיף הגבוה נתקל בגדר תיל. הוא אינם פילח את פניו שנת' פשו בקוצי הגדר. פלח הוא לא התעכב. הוא מיהר כל עוד נפשו בו להתרחק מצריף ההורים.

הבן וגם האם. שאפיק הגיע אל הצריף שניות מעטות אחרי שלטיף ונעים נמלטו. הוא בעט בדלתו, שבר את הווכיית ופרץ פנימה. הצריף היה ריק. שאפיק הסתובב, יצא החוצה ורץ לעבר הרחוב הראשי. פיו לא מסס מלקלל את אלוהים. בכיסיו שקשקו זלזלים רבים.

הוא רץ אל ביתו של נעים. מרחוק ראה את מיכאל בן ה־11, בנו של נעים הספר, כשהוא רץ במדרגות הבנין החדש אל ידיתם שבקומה השנייה. "אמא, אמא, הרג את דוד בדרי!" צווח מיכאל בפחד. שאפיק עלה אחריו במדרגות, ציפה ליד דלת ה־דירה הסגורה, שלפניה עמד הילד וצעק צע' קול פחד.

כששמע צעקות וצעדים שהתקרבו אל ה־דלת, כיוון את נשקו וירה בילד שעמד לידו. מיכאל הרזה ויפה־התואר נפל לאחור, התגלגל במדרגות ונשאר שוכב מתבוסס בדמו. ברגע זה פתחה האם רחמה את ה־דלת. שאפיק החזיר את אקדחו לעברה, לחץ על ההדק פעמיים והתפרץ לתוך הדירה לחפש את נעים. הדירה היתה ריקה. במק' לחץ עמדה משוחקת מפחד וחצי־עירומה תקתה, אחותו בת ה־20 של נעים. היא שאפיק לא התמהמה. הוא שעט במדרגות למטה. ברחוב העכב רגע, פנה לעבר צריפה של כרמלה, בת משפחת צמח הנשר את הצריף היה ריק. כרמלה ובעלה הוזמנו כמה דקות קודם לבית שכנים. כשיצא מצ' ריפם פנה שאפיק לצעיר ממשפחת צמח, שרץ להתזרזר אל בני המשפחה. "אתה לטיף?" הוא צעק לעברו, ומבלי להמתין לחשובה ירה שתי יריות. הצעיר ניתר ה־צידה וברח.

"דם אבי!" במשך זמן־מה המשיך שאפיק להסתובב במקום. הוא חיפש קר' אחד הבנים.

נרצה בדרי צמח

בנו נוספים, לא הבין מדוע לא התכנסו בני משפחת צמח הרבים בבית הוריהם כמנהגם בכל יום שישי. רק כעבור שעות אחדות התיצב — מיוזע, מאובק, עיף ומ' איכוב בפני היומנאי של משטרת הנפה הצפונית ברחוב יהודה הלוי בתל־אביב, מסר את אקדחו. "לא הצלחתי. הודה.

בחדר המתים של בית־החולים תלה־השומר היו מוטלות כבר באותה שעה שתי הגיות של בדרי ובן־אחיו הקטן מיכאל. בחדר הני' תוחים התפתלה מכאבים אמו של מיכאל. היא לא ידעה שבוה מת. אולם בהשוואה למשימת־החוזה שהטיל על עצמו שאפיק נחשבו תוצאות איומות אלה כאי הצלחה. כי שאפיק תכנן לרצות את כל משפחת צמח על הבנים והנכדים והאם הישישה. "נקמתי את הדם של אבי", אמר שאפיק לשוטרים שעצרוהו.

אביו של שאפיק, ששון כחילה (64), מת בדיוק לפני שנה, לאחר קטטה שהיתה לו בשעת עבודת־דחק עם בדרי צמח. בדיקה פתולוגית קבעה כי הוקן לא מת כתוצאה מהמכה שהכהו בדרי, אך משפחת כחילה לא שקטה. היא פנתה אל עורך־הדין יודה בארי, בבקשה, "לעשות משפט לבדרי ש' מסתובב במעברה חפשי ודוקר לנו את העיניים." בארי ניסה להסביר כי בדרי לא הואשם ברצח, שוחרר בערבות והמשטרה העמידו למשפט. אך בני משפחת כחילה לא השתכנעו.

כדי לנחמם הציע בארי להגיש בשמם תביעה אזרחית לפיצויים, אבל זה לא ענין אותם כלל. "לא רוצים פיצויים, רוצים משפט שזק", התלוננו בפניו. בארי פנה למשטרת תל־אביב, הציע להעביר את בדרי מהמקום, אחרת עלול לקרות אסון. תפנה למשטרת אור יהודה, זה עניינם, אמרו לו. הפניה למשטרת אור יהודה נשארה ללא תוצאות.

באותו זמן פנו גם בני משפחת צמח למשטרה ולסוכנות, ביקשו לעבור מהמקום בדחיפות. המשטרה ברה את דחיפות ה־מקרה עליידי אנשיה הגרים במעברה. המס' קנה היתה פי אין כל סכנה בהימצאות שתי המשפחות במקום אחד. השוטרים גם לא היו יכולים לראות אחת. כי שאפיק עשה הכל כדי שמשפחת צמח תהיה בטוחה שאין בליבו טינה אליהם. הוא דיבר בחבי' בות עם בני צמח, ששה אתם בבית הקפה. "אם לא הייתי מתבייש מהאנשים הייתי גם מסתפר אצל אחיך", אמר שאפיק לפני הדשים שאכלו צמח, אחיו של בדרי שנסע אתו באוטובוס לתל־אביב.

בני צמח בכל זאת לא האמינו. צאלה עצמו פנה באמצעות עורך־הדין מיכאל שטרית במכתב לסוכנות, בו הסביר את המצב המ' תוח והמסוכן שהשתרר בין שתי המשפחות. ביקש לאפשר למשפחת צמח לקבל שיכון בדרך מהירה. "בכיתי ממש לפני מנחם ציגלר, איש הסוכנות במקום", סיפר אחיו הרצה. "הסברתי לו כי אסון גדול יכול להיות אם נשאר במקום. אבל הוא טען שאינו יכול לעשות כלום."

שאפיק המשיך לתכנן את תכניתו השטנית. הוא התקרב אל בני צמח, בילה אתם ושיחק אתם. "עשיתי את זה ככונה", הסביר שאפיק, שהיה כבול בידיו וברגליו כשהו בא לבית־המשפט. "התכוונתי כל השנה לעשות את זה, לנקום את הדם של האבא שלי שהם הרגו אותי". שאפיק ידע כי בכל יום שישי מתכנסת כל משפחת צמח בבית ההורים הזקנים. הילדים והנכדים מונים למעלה מס' נפשות.

יום ששי האחרון היה יום הזכרון לאביו. "רציתי לגמור עם כולם יחד", אמר שאפיק באדישות. במקרה יצאה כל המשפחה באותו יום לפרדיס־קי, לחגיגת חנוכה־הבית של אחד הבנים.

נרצה מיכאל צמח

אנשים

נר לעבר, נר לעתיד

תפקיד סודי מיוחד במינו הוטל על ראש עיריית חיפה, **אבא חושי**, ערב יום־העצ' מאות. התפקיד הנכבד: לדאוג אישית להכנת שני כובעים עבור ראש הממשלה, **דוד בן־גוריון**, כדי שיכסו את ראשו בעת המצעד. חושי הזעיק בחצות הלילה שני כובעים, שהכינו עבור ביגני שני כובעים מיוחדים, מקש ומלבד. אולם למרות שהכוב' עים הגיעו ארוזים בזמן לבמת ההצדעה, סירב דוד בן־גוריון בכל תוקף לחבשם . . . בטקס הנחת אבן־הפינה לבית־החייל' בתל־אביב, נקראו האורחים הנכבדים לחתום את שמותיהם על מגילת היסוד. אחרי ראש החתום. לפתע התפרץ אחד האורחים שלא נקרא לחתום: "ומה איתי? אני המחותר של כל השמחה". היה זה **יוסף ברק**, יושב־ראש הוועד למשן החייל' . . . כאשר החלט החודש לערוך ריהביליטציה לאחד השירים שהרעידו את מיתרי הדור הקודם, המנון "לחי' ולפני פילוג המנון הצ"ל" חיליים אזמונים, ולהשמיעו במסגרת התכנית היו זמנים. נתעוררה השאלה מי חיבר את המני' גינה המלנכולית של השיר, שמילותיו נכ' תבו עוד בראשית שנות השלושים עליידי **אברהם ("איר") שמרן**. פתרון התע' לומה: המחינה היתה אשתו של יאיר, רוני, מורה לנגינה . . . הפרופסור **ישראל אפרת**, דיקן האוניברסיטה התל־אביבית, הציע לכבוד יום העצמאות ליצור סמל מיר' חד ליום זה — "סמל שיסמל את החינתו החדשה". הצעתו של אפרת לסמל: מגורה בעלת שלושה קנים, שביום הכוונן יועלו בה שלושה גרות סגליים: נר לעם, נר לעבר ונר לעתיד . . . עמליים: נרבה נגרמה לגריהצדק הימאני הפרופסור **אברהם קר' צווי**, הושה עתה בארצות־הברית. בדיוק לפני הסדר לנח לבית־החולים לבדיקות, וגדול היה צערו על שנזנע ממנו להשתתף בסדר. אולם שני ניסים אירעו: כומר פרו' סטטנטי שביקר במקום וזוכה כי גריהצדק ישאר לבדו בליל הסדר, שלח לבית־החולים יין כשר ומצות עבורו; אך עוד בטרם הגי' עה המתנה קיבל הפרופסור מרופאיו חופשה שליל הסדר. הפס השני אירע לגריהצדק אחרי שהרומאים ספקו את אקדחם בבית הקפה. בגלל גידול ממאיר: הם שינו את החלטהם, הודיעו שהוא טובל רק משריר פגוע, אינו זקוק לגיתוח . . . תקרית בלתי־עומה נגרמה לשבירי בסינייה בישראל **פטר'יק פרנסים הנקוק**, בעת שביקר עם רעיתו

בתצוגת־אופנה של ארגון נשים ציוניות כלליות. תחילה התברר לזוג שמקומותיהם נתפסו עליידי אחרים, והם עמדו כמחצית השעה. כאשר חילקו המלצרים משקאות קרים בין הנוכחים תמורת תלוש שצורף לכרטיס הכניסה, ביקש השגריר לקבל כוס משקה. הודיעה אחת המארגנות: "השגריר לא שילם, השגריר לא ישתה." כאשר שמע זאת השגריר, עזב את המקום עם רעיתו . . . עורך הארץ **גרשום שוקן** גילה בראיון עם כתב הארץ **שמעון צבר**, שפורסם בהארץ, כי מזה שנים הטיל על עצמו משטר של דיאטה חמורה. יש לו ספר על קלוורית בהוצאת משרד החקלאות הא' מריקאי והוא מעיין בו מעת לעת. הפריטו היום: מלח על גבינה רזה, לבן, סלט יר' קות וטוסט מרוח באבוקדו לארוחת הבוקר; בשר, ירקות ופירות לארוחת הצהריים; וכוס קפה לערב. בתקופה של התפרקות, הודיע שוקן לקוראי עתונו, הוא מרשה לעצמו לאכול גם עוגה . . . בנושף חגיגי שנערך למשתתפי האינטרנציונאל הסוציאליסטי על סיפון האניה ציון בחיפה, בו הצטיינה בין השאר גם שרת החוץ **גולדה מאיר** ב־ירקות הורה, רקד ראש ממשלת צרפת לש' עבר **גי מולדה** עם העתונאית **מירה אברך**. הודה מולה: "עבורי זאת פשרה לרקוד עם עתונאי." ענתה לו מירה: "ובש־בילי זו פשרה לרקוד עם סוציאליסט."

קשה עם, קשה בלי

ביום העצמאות העלו כמה מארגני הח' גיגות וזכרונות משעשעים מתקופת ארגון חגיגות העשור. כזכור אורגן או במסגרת החגיגות גם חג הספר העברי. ועדת העשור השקיעה כסף רב בהדפסת 20 אלף קטלוגים שלמיפה היו הקונים צריכים לבחור את הס' פרים שברצונם לקנות. אולם לרוע המזל נשלמה הדפסת הקטלוגים בדיוק יומיים אחרי חג הספר, והקטלוגים נערמו בערימות גבו' הות במשרדי ועדת העשור. **שלמה טנאי**, שעמד בראש חג הספר, הרגיש שלא בנות. הוא ציוה לסלק את הקטלוגים במהירות ה־אפשרית. 20 אלף הקטלוגים הודשים, ארו' זים בחבילות מסודרות, נזרקו עוד באותו יום מעל גשר הירקון לתוך המים הרדודים . . . וזכרונות אחרים העלו בשבוע סטודנטים באוניברסיטה העברית בירושלים, שניגשו לבחירות במדעי־המדעים בפני הפרו' פסור **בנימין אקצין**. באחד ממעודי הב' חנינת הופיע אקצין לבחינה יחד עם כלבו הגדול פוצי. משך כל הבחינה, כאשר הפרו' פסור, הנהיג לדבר עם בניו רק בשפה ה־אנגלית, שאל את הסטודנטים על החומר שנלמד, לא חזל ללסף את כלבו. כשנכשל אחד הסטודנטים בתשובותיו על שלוש שא' לות רצופות, פנה אקצין אל כלבו באדיבות: "בוא הביתה פוצי, כבר השתעממו מס' פיק!". . . טקס פרידה נוגע־ללב נערך ב־יום שישי האחרון על רציף נמל חיפה, שעד שהאניה ירושלמי עמדה להפליג. השחקן **אורי זוהר** עמד על כשב המעלות וניצח על מקהלה של אנשי בצל ירו', ששרה שירי פרידת עצובים. הטקס הנוגה נערך לרגל פרידת אנשי התיאטרון מהמגלם אברהם ("שנזל") דשא, שעזב את התיאטרון ו־הפליג לחוף־לארץ כדי לעסוק באמרגנות, ולארגן בין השאר גם משחקי כדורגל עבור הפועל תל־אביב. עשרות ילדים לוח' את משגל עד לאניה, עליה נערכה לכבודו מס־בה בהשתתפות כל קציני האניה. לפי התכ' נית היה אורי זוהר צריך לנפץ גם בקבוקי שמפניה על האניה בצאתה מהנמל. אולם אנשי המשטרה במקום הזהירוהו כי מעשה כזה הוא בגדר עבירה פלילית, כיוון שהוא כורה ליהודים רציף הנמל . . . אחרי שמט'

פסוקי השבוע

- **שר הכטחון דוד בן־גוריון**, בדברו כשר החינוך: "המספר הרב של הבאים לחזות במצעדי צה"ל עלול ליצור את הרושם המוטעה שאנו מדינה מיליטריסטית."
- **שר התחבורה יצחק בן־אחרון**, בחנוכת תחנת האוטובוסים החדשה בראשון־לציון, בחוסר ידיעה שבמקום שולטת קואליציה של מפא"י עם הצ"כ: "אני תקוה כי ראשון־לציון תהיה בהנהגה פועלית מעתה ועד עולם."
- **הרב הראשי יצחק רחמים נוימן**, על יום העצמאות: "טבעו של העם הוא לחוג ימים טובים בביתו ולא ברחובות קריה, בקדושה ולא בהוללות."
- **הפרופסור עקיבא סימון**, על דמותה הרחוקת של מדינת ישראל: "הפונקציה של הרוח כיום במדינה איננה עוד תמיד ענין חיוני לחיי חולין, אלא קישוט לשעות הפנאי."
- **מנהיג מפלגת העבודה הבריטית יו גייטסקל**: "הלואי שהלייבור ינצח בבירינגה כמו שיביגי מנצח בישראל."
- **מזכיר מפא"י יוסף אלמוגי**, בהציגו את ראש הממשלה באיטליה: "של קרית חיים בקבלת־הפנים לאנשי האינטרנציונאל הסוציאליסטי: "תשמעו הערב את ביגיי, שלפי מיטב ידיעתי הוא מפא"יניק טוב."